

Exedræ Ecclesiasticæ Sive Concionvm Moralium ... t. ...

In Dominicis totius anni

Schrötter, Johann

Coloniæ Agrippinæ, 1688

XIX. In Domin. Passionis. Nonne benedicimus nos, quia samaritanus es, & dæmonius habes. Ioan. 8. Arg. Dominica Passionis dies Paresceves.

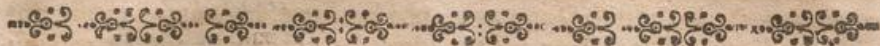
Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56320](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56320)

sto Assertore nostro, (quod animo implicat) veniat post mortem, diem mihi dicat, refundam cum scœnore, si vel ostiatim emendicandum foret.

Sed cum saniora de vobis præcon-
cipiam, ratum deinde, fixumque in

animis vestris esse concupio, si Ma-
nus Domini, Manus villici, Manus
Damiani vobiscum fuerit, vos
in tempore, & in æterni-
tate abundaturos
paribus, Fiat.

CONCIO XIX.

IN DOMINICA PASSIONIS.

Nonne bene dicimus nos, quia Samaritanus es, & dœmo-
nium habes. Joan. 8.

ARGUMENTUM.

Dominica Passionis Dies Parasceves.

+

Ies hodierna, no-
menclatura ab Ec-
clesia recepta, vul-
gò Dominica Pas-
sionis indigitatur.
A. Et hoc ex quo
capite? Nondum legitur Passio Domi-
ni, nondum auditur is ductus ad
Annam, & Caipham, nondum illu-
sus, & sperus ab Herode; nondum
flagris concisus, & damnatus à Pila-
to; nondum in crucem trabalibus
clavis confixus à militibus; nondum
alio quopiam supplici genere affectus
a Judæis, & tamen Dominica Passio-
nis proclamatur. Et licet mentio fiat
lapidum in Evangelio, eo tamen
grandine nequiquam percussus

est Dominus, sed solis minis, calum-
niis, convitiis proficissus. Qua ergo de-
causa Dominica hæc transit in Paral-
ceven, in Passionem? Ea ipsa; quod
tam enormibus sit impetitus calum-
niis ac convitiis. Hæc ipsa tantum
Christo, vel etiam majus in tulere tor-
mentum; quantum unquam sub tem-
pus Passionis suæ sustinuit. Quod mihi
& ad elucidandum præsens Evangeli-
um, & morum institutionem argu-
mentum esto.

Partitio.

II. D. Jacobus Apostolus de-
pingens nobis virulentiam linguæ hu-
manæ,

Lingua
malorum
Universitas

manæ, nuncupat eam Universitatem iniquitatis q. d. Est unus Mundus malignus plenus injuriarum, ac scelerum. Est una Academia, cui loco Magistri præfident Furor, ac Maticia. Una Universitas, quæ omnes Artes proficitur nequitia. Quemadmodum Universitas literaria sepe nobilitatur scientiis; ita & Universitas linguarum circa septem vitia Capitalia versatur, eaque promovet, ac defendit?

Calumnia
vix lingua
Universitas
scelerum

Quod Sanctus hic Apostolus universim de Lingua Phaetonte definit, id ego de Calumniatrice sola dici posse optima ratione decerno. Ipsa, ipsa est Universitas una injuriarum, ipsa officina scelerum, ipsa carnificina una tormentorum. Ipsa Academia, in qua, vel à qua Dominus septem calculis promotus est in doctorem Patientiæ; Ipsa est, quæ ad obtinendam hujus lauream, illum oppugnavit; Ipsa quæ solidissimè fundatum ostendit. Ipsa hodie experimentum sumpsit virtutis, in extremo agonæ ab ipso demonstrandæ. Ipsa Christum vinculis ferreis constrinxit, ipsa alapis, & flagris cæcidit, ipsa spinis coronavit, ipsa cruce oneravit, eidemque afflixit, ipsa demum cor eidem trajecit.

§ I.

Christus captivus à lingua calumniatrice factus.

III. Et primum quidem citra omnem id mihi cum siracide daturi estis

controvertiam, gravis esse vinculum linguæ convitiantis, quam manus iisdem inodantis. Ille beatum prædicat, *qui tectus est à lingua nequam, qui in iracundiam illius non transivit, & qui non attraxit jugum illius.* Beatus est quem Numen protegit à lingua calumniatoris, quique in illius violentiam, maleficientiam, & maledicentiam non incidit, vel certè eam non sentit, & excutit. Cur istud obsecro? Subdit causam: *Jugum enim illius, jugum ferreum est, & vinculum illius vinculum æreum.* Vinculum sericeum linguæ edixerim, quo nonnunquam in disputationibus innodantur, intricanturque discipuli, ut nec hiscere queant.

Cannabinum item, quo quispiam fulsitatis convincitur, ac redarguitur. At vinculum ferreum jugum tyrannicum, acerbissimum est, quo calumniis stringuntur ingenui, iisque innoxii. *Jugum enim illius ferreum &c.* Vinculum æreum ex multis circulis, tanquam oribus conflatur; & calumnia ab uno transit ad alium, & ex oribus illorum catenam conflatur, quæ ad multa sapius milliaria protendatur. Sonora perquam est catena ærea, sonora itidem calumnia; Fortis illa, fortis & ista, & vix Samsonis virtute rumpenda. *Vinculum illius, vinculum æreum.*

Sit aliis controvertum, an Christus Dominus in captivitate corporis, vinctus fuerit catenis ferreis, id mihi certum, quod captus sit in peccatis nostris seu propter peccata nostra. Certum item hamis catenarum

Eccles. 28. v. 23.

Lingua convitians
vinculum æreum
Ibid. v. 24.

Thre. 4.

pluf-

plusquam chalibeis per calumnias, ac convitia in præsentis Evangelio coangustatum, oneratumque fuisse in anima sua.

Sara dolor
ob convitiū
Tob. 3.

IV. Sensit gravissimè hæc vincula Sara, filia Raguelis viri inter exules Israelitas eminentis. Hæc, ut de ea meminit libellus Tobie, præscissa à pedissequa, quam forte redarguerat, & septem virorum ab ea proclamata interfecitrix, tantum animo dolorem concepit; sese à communione aliorum sequestraverit, inque jejuniis Deum obtestata sit, ut vel convitiantis linguæ vinculis, vel ipsiusmet corporis animam suam expediret: *Peto Domine, ut de vinculo improperii huius absolvas me, aut certè de super terram eripias me.* Ea verecundia, ac pudore, perinde ac diploide involutam aut catactis quibusdam concatenatam se sensit: ut mallet emori, quam diutius hæc vincula sustinere. *Peto Domine ut de vinculo improperii huius absolvas me.* Si inveni gratiam in oculis tuis ô Domine, si tibi est cordi mea integritas, si innocentia quidpiam apud te ponderis obtinet, exaudi afflictam, & eripe. Peto te Domine per omnes favores Abrahæ, Isaac, Jacobo, dilectis tuis concessos, exaudi me, & libera. Malo terra obrui, ne te videam, malo proteri in pulverem redacta, pedibus alicuium, quam hæc sustinere vincula.

Ibid. v. 24. v.

Quod si unam puellam ancillæ vilissimæ improperium tam atrociter admordit; quid censendum de Assertoris nostri convitiis, à conferta mul-

titudine in eum ingestis? An non hæc ipsa multò acerbiora eidem evenere, quam vincula cannabina, aut ex fibris arborum contorta? Tanto enim profundius penetrat, acerbiusque torquet convitium; quanto honestius, sanctiusque impetit supercilium.

§. II.

*Christus à lingua convitiantis
alapis cæsus.*

V. Evenere profecto duriora his, evenere acerbiora ab ipsis alapis, ac colaphis eidem inflictis, Injuriosa perquam extitit illa, ut pote à scurra vilissimo, armata manu, validissimè inflicta ei, in quem desiderant Angeli prospicere. Fuit hæc alapa tam terribilis, ut saturatus dieatur hoc opprobrio, sitimque graviorum expressè tormentorum. Veruntamen gravius dico vapulat hodie à linguis calumniantibus, ac convitiantibus.

Calumniæ
gravior a-
lapa

Perditissimi Judæi exacerbati sanctissimis monitis, minisque Jeremiæ Vatis, extrema quæque eidem machinantur. *Venite, inquit, percutiamus eum lingua, & non attendamus ad universos sermones ejus.* At quænam hæc percussio? Quænam alapa? Quid mollius lingua? quis livorem ab ipsa induit? Vel puænam hæc lingua? Hac oscula alii figimus, basia, suaviter damus nobis dilectis. Quænam itaque ista? Chaldæus eam nobis explanat: *Falsa testimonia testificemur contra ipsum.* Texamus in eum contumelias,

Jer. 28. 18.

hæc

hæc sentiet acutius, quam alapas ulla alias.

Typus hic Christi Domini alapa convitiatorum percussus, gravius ea ipsi accidit à lingua facta, quam à manu irrogata. Et sane nemo generosior animi est, qui non eligat alapa cædi, quam sinistris sermonibus proscindi, aut contumeliis onerari. Hinc vulgaris increbuit paræmia; Mallem mihi alapam imegisses, quam hæc probra in me coniecisses. Et non multo verius id de innocentissimo, sanctissimoque sequestro tenendum est? Maluisset hercule millies colaphis, cædi, quam tam enormibus lacerari convitiis,

§. III.

Christus à lingua calumniatrice flagellatus.

VI. Parum dico, optaret cædi non tantum alapa, sed & verberibus, quam verbis. Incredibilis prope erat illa laniena, & dolor redundans ex conciso flagris corpore. Cæsus est enim virgis admodum duris, & scuticis asperissimis; neque in dorso, humerisque tantum dilaniatus, sed toto corpore excoriatus, ipsa carne ad usque ossa hinc inde avulsa. *Violentia crudelium flagrorum saepe iteratorum cutem laceravit,* (loquor ore Augustini) & *carnem sanctissimi corporis Domini aperuit.* Grave, ac summe ærumnosum Domino id erat tormentum; audeo tamen propugnare, graviozem extitisse calumniam. Causam ex Ecclesiastico desumo: *Flagelli plaga livorem facit, plaga autem lingua minuit ossa,* q.

d. Gravior, ac nocentior est maledictæ linguæ percussio, quam flagrorum alperimorum proscissio. Hæc enim in cutem duntaxat exteriorem dæseviunt, lancinant, fœdant, cruentant; at lingua profundissime vulnerat, & ad intima ossa penetrat, omne animi robur elidit, omnem gloriam devenustat. *Flagelli plaga livorem facit.* Perpendite itaque, & exigite, an non intollerabilius prope Christo Domino acciderit, proscindi verbis amarissimis, quam verberibus atrocissimis. Et alte in præcordia demittite, quoties vos alii convitiantur; toties ad columnam consistere, & flagris prope immitioribus proscindi; relaturi fructum passionis suæ uberrimum, si cum eodem Agno, coram tondente, obmutescente in vindictam non assurrexeritis; sed æquo animo irrogatas calumnias tolerare sciveritis.

§. IV.

Christus à Lingua detractorum spinis confixus,

VII. Quid dicam de spinis? Si illæ verticem sacratissimum Christi pupugerunt, convitia animum ipsum confodiunt. Eculeji hæc sunt (& ut vernacula dicemus *Stachelworts*) qui non sentiuntur quidem in tergo, sed vel maxime in capite. Metaphora hæc Sapientissimi Salomonis est: *Quomodo si spina nascitur in manu temulenti, sic parabola in ore stultorum.* Quemadmodum hellæo quispiam rixando, altereando, convitiis proscindendo, perinde ac spinis alios confi-

Lingua præva spinis acutior.

Contumeliosa verba spina

Prov. 26. v. 9.

Lingua calumniatrix flagellis gravior

S. Aug. ser. de Pass.

Ecc. 28. v. 21.

git, sauciatque; suppari ratione stultus quisque, sideratus, vel inconsideratus obtreccationibus suis alios confodit. Equè spina, ac calumnia aculeata est. Equè illa, & ista, si non profundius lædit, & cruciat. Quemadmodum ergo ebrius spinis suis tum reabilibus tum mysticis putalibus, ac rixis proximos quosque præsentibus exasperat; haud secus insipiens quisque, licet nonnunquam sententiam, aut sermonem serium proferre videatur, eum detorquet ad alios petulanter objurgandos, irridendos, vexandas probris, & injuriis afficiendos. Histricem dixeris, qui quoquo se vertit, horret aculeis, pungit, & vulnerat.

Sentibus hisce hodie coronatus est Christus Dominus, quando tam falsis admorsus calumniis. Hæserunt silvestres illæ spinæ in vertice ipsius ad usque tumulum, ac istæ oppidò diutius in Judæorum, ac infidelium mentibus. Exceptis ibi fannis, & ludibriis, non minus itidem isthic. Quem, *Inquit, te ipsum facis? Numquid tu major es Patre nostro Abraham? q. d. Videte & obstupescite in laniam hominis, videte Patriarcharum Patrem, videte messiam personatum. Quem te ipsum facis?*

O afflicte homuncio, quisquis ejusmodi sentes capiti tuo inoculatas experiris, conare quatenus tibi in sertum, ac diadema gloriæ, ut Christo, efflorescant, Ex spinis egerminant rosæ, & ex calumniis gloria. Illis sublati, in cassum istas præstolaris, semotaque patientia. *Si compatimur, insonat Tuba Apostolica, & conglorificabimur.* Haud incingent verticem

rosæ, nisi prius spinæ ambiverint. Hæ coronarum omnium parentes, & obstetrices sunt, quibus soli & poli honestantur Imperatores. *Stimulus mortis, stimulus ignominie, ac perditionis peccatum est, impatientia est, stimulus ad gloriam & regnum; adversitatum, calumniarum, convitiiorum tolerantia.*

§. V.

Christus per contumeliosam Linguam Condemnatus.

VIII. Postquam Christus Dominus in Passione sua corporali tam ignominiosè captus, tam indignè alapis cæsus, tam atrociter flagellis excarnificatus, tam dirè tribulis tribulatus est, vociferantibus inconditis clamoribus Judæis, & Pilatum ad ferendam in Christum sententiam urgentibus ab eodem per summam injuriam ad mortem crucis condemnatus est. Habebatur autem hoc supplicium qua apud Barbaros, qua ipsos Judæos atrocissimum turpissimum, ignominiosissimum.

In libro Deuteronomii præceptum per Moylen à Domino est, quatenus ejusmodi affectus supplicio ante notrem deponeretur: *Non permanebit cadaver ejus in ligno, sed eadem die sepelietur, quia maledictus est à Deo, qui pendet in ligno.* Hebræus legit: *Maledictio Dei est suspensus.* Alii: *Convitium Dei est suspensus.* Unde istud? Nempe quia supplicium hoc erat scelestis simis quibusque constitutum. Alii enim ex lege lapidibus obruebantur apud illos, alii securibus cervicem supponere coge-

Crucis supplicium gravissimum

De ut. 21. v. 32.

te cogebantur, alii fluminis ustulabantur; atqui in cruce evomebat animam, habebatur omnium scelestissimus. Neque enim cuiusvis criminis crux poena erat, sed duntaxat gravioris blasphemiae, tyrannidis, latrocinii, rebellionis; ita ut maxima scelera summo hoc multarentur supplicio. Jubebatque autem confixus eadem die sepeliri, eò quod censeretur contaminare terram, nec solem illum ultra ferre posse, adeoque caelo, terraque invisum fuisse spectaculum.

Verum si ibi proclamatus reus mortis, si ibi iniquissimam subiit sententiam, subiit itidem in hodierno Evangelio, in quo gravissimorum scelerum incusatus, reus mortis iudicatus, & prope trucidatus erat à fureti populo. Et quidem à Pilato honestiore ex causa tanquam Rex Judaeorum condemnatus; at vero à populo seditioso, à lingua contumeliosa tanquam Magus, Impositor, blasphemus habitus & traductus. Non minus itaque tunc à linguis passus est, quam subinde à manibus.

§. VI.

Christus Lingua maledica cruci affixus.

IX. Illud unum in dubium vocari posset, an Linguae convitantis tormentum, tormento Crucis Christi conferri valeat. Erat enim tormentum crudelissimum, utpote in quo per partes maximè sensitivas, ac nervosas clavi adigebantur, in quo

violentissimè membra distrahebantur, in quo tota moles corporis non nisi tribus illis clavis cum incredibili dolore incumberebat. Numquid quidpiam simile etiam à linguis injuriosissimis passus est? Etiam.

Fundamentum desumo assertionis meae ex ipsis Historiographis Passionis Dominicae. Horum unus testatur hora tertia confixum esse Dominum; alter hora sexta. Illud tradit S. Marcus: *Erat autem hora tertia crucifixus eum.* Istud S. Joannes: *Erat autem Parasceve Pascha, hora quasi sexta.* Quænam obsecro est hæc discrepantia? aut quodnam in iis textibus reconditum mysterium?

Si litteræ intendamus, Caduceatores habebimus Lyranum, Carthufianum, atque alios, conciliantes sacros Notarios, & dicentes Christum crucifixum esse inter tertiam, ac sextam. Cum vero medium à duobus extremis participet, Marcum scripsisse hora tertia, Joannem autem hora sexta confixum esse Dominum. Quemadmodum enim nox in quatuor vigiliis dividebatur, quarum singulae tres horas continebant; ita dies apud Hebræos in quatuor partes præcipuas, (quarum quævis tres horas complectebatur) id est in primam, tertiam, sextam, nonam discriminabatur. Dici ergo potest Dominus hora tertia, & prope sexta crucifixus, siquidem intra has duas præcipuas in crucem affectus est.

Si mysticum sensum scrutemur, decernet pro mea parte Augustissimus Doctor S. Augustinus & hora

Mar. 15.

Joan. 19. v. 24.

Christus cur hora tertia crucifixus dicitur.

Detraitor Christum crucifixum

X 2. hora

S. Aug. 17.
117. in Ioan.

hora tertia, & hora sexta crudelissimo crucis supplicio Christum Dominum esse affectum. Quomodo dicitur id jactari potest, cum semel duntaxat opus redemptionis nostrae absoluerit. Et ut primus Adam semel duntaxat, vel Eva Consors ipsius extendisse manum ad lignum vetitum creditur; ita & Christus in ligno crucis semel affixus. Qua ergo ratione & hora tertia, & sexta? Audite oraculum S. Patris: *Hora tertia crucifixus est linguis Iudeorum, cum clamaverunt crucifige eum. Hora vero sexta crucifixus est manibus militum.* Nempe cum Iudeorum procacissimae linguae in domino Iudicis Pilati saevissime pupugerunt, ex illo momento dicitur Christus cruci affixus. Neque enim linguarum furor, ac rabies pro merito alio qui expimeretur, nisi diceretur, tunc Christum esse cruci affixum. Nimirum acerbissimum Christi tormentum Crux fuit, supra omnem humanam tolerantiam aereis cruciatibus poenas exasperantibus. Nam doloris augmentum factum est Amoris immani argumentum. Ergo ut Evangelista Marcus exacte mundo propalaret, quam graviter tulerit Christus Deus contumelias Iudeorum, qui Christum insultantes acuerunt linguas suas, Evangelico ore ex mente D. Augustini palam ait; hora tertia Crucifixum esse Dominum non immanitate clavorum, sed punctione linguarum. Ac si non satis explicuisset Evangelista maledictio acerbiter, nisi illam assimilasset patibuli cruciamenis. *Hora tertia crucifixus est linguis Iudeorum.*

X. Urgeo quaestionem, & percontor uter vobis videtur graviora vulnera Christo infixisse, an Iudaei convitiando, an Pilatus immitti ligno configendo? An illi verborum tela jaciendo, an hic manus pedesque ferro transfodiendo? stabitis forsitan pro Iudaeis, & minus no cuisse illos, quam Pilatum Christo, propugnabitis, Verum contrarium adstruit idem S. Pater, dum pilatum quasi occidisse dicit, Iudaeos vero interemisse. Ille dixit in eum sententiam, & iussit eum crucifigi, & quasi ipse occidit, & vos O Iudaei occidistis. Vnde occidistis? Gladio lingua. Perpende Pilatum non absolute occisorem, sed quasi occisorem vocari? Iudaeos vero semoto diminutivo vocabulo expressè dici Occisores. Et si enim ille Christum in crucem egerit, illi tamen verbis acerbissimis vulnerarunt, & verborum dolor crucis sensum longè excedebat, duriusque erat contumelias audire, quam crucem ferre. Si conferas Pilatum edictis dumnantem, cum Iudaeis contumeliosis laceffentibus, invenies Pilatum quasi occidisse; Iudaeos vero saevius lacerasse, quia dirius est convitiarum patibulum, quam lignorum. Ille dixit in eum sententiam & quasi ipse occidit, & vos occidistis. Vnde occidistis? Gladio lingua.

Dirior lingua
na ipsi
clavis in
cruce.

S. Aug. in
Psa. 63. ad
v. 2.

XI. Triplici cruce oneratum, seu triplici clavo confixum constat fuisse Jobum verae patientiae exemplar absolutissimum. Primo quidem in bonis fortunae, quando armentis à latronibus abductis, campis grandine quassatis, prole inter conviviis delicias tumultata, factus est ex divite pauper

Job. triplici
clavo confixus

pauper, ex abundante egenus, ex felicissimo miserrimus; ex Domino abjectissimus. Secundo in bonis corporis, quando tam gravi percussus ulcere, ut in toto corpore pars nulla superstes foret intacta; sed vulneribus ingeminatis testa sanient raderet; natus pro cubili plateam publicam, pro lecto simetum, pro medicis canes, pro aulicis vermes, pro fasciis scabi-entem, pro remediis vulnera. Tertio in anima a suis met amicis variis perstrictus contumeliis. Ex his omnibus quem putatis penetrasse profundius intima cordis ipsius? Quæ Cruce illi omnium visa gravissima? Quis clavorum durior? Planè Contumeliarum. In aliis sese divinæ voluntati conformavit, ipsius sanctissimum nomen extulit, at ut ventum ad convitia, si non impatientiæ signum, profectò doloris excessivi ostendit; dicens: *Vsq; quò affligitis animam meam, & atteritis me sermonibus? En decies confunditis me.* Affligitur, atteriturque verbis, qui dæmonis machinas viriliter, & strenuè frustratus est. Filiorum strage impetitus, divitiarum direptione vexatus, in corpore excruciatu adversarii ridet ignaviam; & patientiæ ipsius leve est, quidquid ingenium Dæmonis machinatur. Et modo fatigatur illius patientia, vixque non subvertitur fortitudo? Hucusque vulneraverat Jobum diabolus, non verborum contumeliis, sed adverborum plagis; modò amici convitia evibrant, & contumeliosa verba in Jobum contorquent; adeoque graviora sunt verborum vulnera, quam dæmonis cruciamenta. Nam ut ait Ori-

genes: *Qui corporis cruciamenta toleravit, non passus est verba.* Iobus qui hac dicit est athletarum fortissimus, in cuius libro nihil ita eminet, atque fortitudo illius ac patientia. Labores tamen sentit, quos ex eorum duro sermone, qui ad eum visendum venerant, hauserat. Sic verbis fatigatur patientia; quæ dolor, atque artes diaboli ante fatigaverat. Tolerantia, quæ exploderat tormentorum ferociam, hæc prope duriore sermone subiit ruinam. Iobus qui corporis cruciamenta toleravit, non passus est verba. Adeo dire torquent irrisiones, ac contumeliarum, ut propemodum palmam eripiant patientiæ.

XII. Verior Jobus noster Christus Deuseadem certamina cruce immaniores, clavos feraliores sustinuit. Desertus & ipse, quin & proditus à suis, & in tantum exutus omnibus, ut nudus in cruce penderet; nec haberet, undique prementibus spinis, ubi caput suum reclinarer. Passus subinde eos in cruce cruciatus, quos impossibile est recensere; impetitus demum calumniis ac opprobriis, iisque blasphemis, ac virulentissimis: *Blasphemabant autem moventes capita sua, & dicentes: Vah qui destruis templum Dei, & in triduo illud reedificas, salva temetipsum. Si Filius Dei es, descende de cruce, & credimus tibi.* Nihil intactum in eo reliquere, quod non ore blasphemus polluerent, infatuarent, carperent. Ridebant verba, explodebant Divinitatem, despiciebant potentiam. Obsecro vos, ex his omnibus cruciatibus, quisnam vehementius exagitabant Dominum? *Revolve oracula, & audietis, quod in*

Orig. in Car.
Grata

Matth. 27.
v. 40.

cæteris doloribus, ac tormentis tanquam Agnus coram tondente optuuerit, nec os suum aperuerit. Illi ipsi cruciatus præ amoris magnitudine videbantur quæpiam deliciae, & sitientis animæ refrigeria. At ubi ventum ad improperia, ad probra, ad irrisiones continere se non valuit, quin Deo Patri suum testaretur dolorem: *Deus meus, Deus meus, ut quid dereliquisti me.* Incredibili quidem patiendi tenebatur desiderio bonus JESUS, vehementissimo amore plura gravioraque pro nobis pati auebat; attamen cum furor Judaicus in tantum excreuisset, ut nullius prope capax ultra esset incrementi. Cum jam non verberibus, sed verbis Majestas ipsius violaretur detatissimis, cum contumeliarum sarcasmate conspueretur, voluit hisce verbis dolorem suum testari, & se faturatum esse juxta vaticinium Psalmistæ opprobriis. Ideoque in cæteris Passionis suæ asperrimis cruciatus obmutescit, dum autem hæc patitur, à Patre se derelictum ingemiscit: *Deus meus, Deus meus, ut quid dereliquisti me!*

P. Cypr. ser.
de passione

Hoc ipsum ut piè meditatus est D. Cyprianus, ita subsequenter verbis posteritati consignavit: *Considerari opera tua, & expavi, clavos sacros pedes terebrantibus, fossisque manibus de vulnerum anxitate non quereris, de Spinis sacrum caput pungentibus non loqueris; sed satagis ut innotescat posteris, quare derelictus à Deo videaris, expositus contumeliis, & ludibris Iudeorum.* Hucusque dolor de opprobriis, ac injuriis efferbuerat, ut se derelictum à Patre Christus quasi queratur, cum in aliis

cruciatibus supra fidem atrocibus, nullum verbum profuderit. Debebant ergo hi clavi convitiantis linguæ, multò graviores accidisse Domino, quam ferrei illi, quibus in stipite crucis confixus est.

§ VII.

Christus à Convitiantis lingua lancea transfixus.

XIII. Postremò Christus Dominus in corporali sua Passione lancea transfixus est. Sed transfixus non ut excrucietur, sed ut expirasse cruciatus illus designaretur.

At verò per contumelias eidem affricatas in vegeto etiamnum corpore omni lancea crudelius, profundiusque est sauciatus; Nam ut ait Ecclesiasticus: *Romphaa bis acuta (est.) cuius plaga non est sanitas.* Romphaa calumniatrix lingua est, quæ non latus duntaxat pungit, sed cor, animam transverberat. Sitam validè à Longino trajectus est Dominus, ut per alteram partem corporis, opinione nonnullorum, lancea pertransiverit; lingua Judaica ad ipsam animam penetravit. *Romphaa bis acuta.*

Thearidas olim interrogatus de cultro, quam bellè scinderet? Respondit: *Acutior calumnia, & profundius penetrat.* Culter ferreus corpus hominis, contumelia animum transfadigit, & dissecat. Inficiari proinde nemo poterit, gravius contumelias Christo Domino accidisse, quam lateris transfixionem, cæteraque tormenta

Calumnia
lancea
acutior

Ecclesi. 21.
v. 4.

menta corporis. Consequens ergo est diem hodiernam ritè nuncupari diem Passionis, utpote cum ea pertulerit in hac à linguis blasphemantibus tormenta in anima, quæ subinde pertulit à crucifigentibus Judæis in corpore. Consectaneum, promotum esse, in hac Universitate calumniæ, ad confusionem in summo, quemadmodum assumpsit in passione dolorem in summo.

Ut verò se gessit in illa? Erexit illi ex opposito gymnasium patientiæ, idque in tres classes distribuit. In prima, & summa classe docuit silentium, eoque solo objecta diluit. In altera professus est modestam exultationem: Ego

dæmonium non habeo, sed honorifico Patrem meum. Qui enim publicum gerebat dei Ministrum debebat scommata detergere, ne si illis illitus permaneret, doctrinam suam prostitueret. In tertia seu infima, fugam persuasit. *Exiit de templo.*

Auditores mei nemo nostrum est qui cum Christo minimum in fama non patiat. Emulemur eundem, & Universitati Calumniantium opponamus Gymnasium patientiæ. Discamus nonnunquam silere in contumeliis; vel si eam perfectionem nondum attingimus modestè diluere objecta; vel si nihil respondendo proficimus, exire de templo. Fiat.

CONCIO XX.

IN DOMINICA PALMARUM

Dicite Filiæ Sion, ecce Rex tuus venit tibi mansuetus, sedens super Asinam. Matth. 21.

ARGUMENTUM.

Ingressus triumphalis Christo adornatur.

I Animus noster non tam est, ubi animat, quam ubi amat, pronum est mihi conicere, plerosque vestrum hic corpore quidem præsentem, animo absentes esse. Aud. Credo enim piæ mentes, quam alios in corporali ingressu Domini præsentando distentos videant, illos in Spirituali adornando, haud postremos inveniri velle. Credo in

hoc uno pervigiles, ut cum oculis nequeant corporeis, certè Spiritualibus hanc galaxiam Domini obeant accuratius, ac prosequantur. Credo ipsos non paludamenta duntaxat sua, sed se ipsos coram eo prono corpore, animoque provolvere, ramos pravorum affectuum pampinare, festivum cum innocentibus Pæana acclamare.

In tantum ejusmodi astuabat desiderio Virgo religiosissima S. Gertrudis, ut ab ipso Domino methodum